

FAUSTINO MIGUÉLEZ (1942-2022)

Catedràtic i sindicalista

Pare de la sociologia del treball

Dimarts 13 va morir el catedràtic de Sociologia Faustino Miguélez Lobo (Leó, 1942). Un dels pares fundadors de la sociologia del treball catalana i espanyola. Va ser premi Català de Sociologia el 2013. Es va formar a la Universitat Gregoriana de Roma. A la Itàlia dels anys seixanta i setanta en Faustino va connectar amb el moviment sindical italià. Llavors molts sociòlegs es van dedicar a l'estudi del treball a causa de la puixança del moviment sindical a Europa. Però en Faustino va fer un pas més enllà i va servir com a correu entre el sindicalisme italià i el moviment de Comissions Obreres a Espanya. Posteriorment va arribar a ser secretari de la Federació d'Ensenyament a Catalunya (1979-1981).

Entre finals dels setanta i principis dels vuitanta va ser un líder destacat del moviment dels PNN (Professors No Numeraris). Va ser un dels funda-

dors del departament de Sociologia i va impulsar la creació de la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia (1986) a la UAB. Després, a finals dels anys vuitanta, va promoure, juntament amb altres col·legues, la creació d'un grup d'in-

vestigació que es va anomenar Centre d'Estudis Sociològics sobre la Vida Quotidiana i el Treball (QUIT), un grup que va ser pioner en el camp de les ciències socials perquè fins aleshores la investigació era molt individual. Seguint el seu model es van crear altres grups a les universitats catalanes i espanyoles. Sens dubte, aquest va ser un dels seus granets de

Format a la Gregoriana de Roma, va ser enllaç als anys seixanta entre el sindicalisme italià i CC.OO.

sorta per a la modernització de la universitat. Posteriorment també va ser l'impulsor de l'Institut d'Estudis del Treball (IET), amb la idea d'afavorir la investigació interdisciplinària. El compromís col·lectiu sempre va formar part de les seves

preocupacions vitals. N'és una prova el fet que va assumir la direcció del departament de Sociologia i va ser degà de la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB en dues ocasions.

Una característica del pensament d'en Faustino era orientar la investigació cap als *hot topics*, les qüestions que importaven o que serien importants

Orientava la investigació cap als 'hot topics', els temes que importaven de debò

en un futur immediat a la societat, al debat polític; com van ser llavors l'impacte dels Jocs Olímpics de Barcelona sobre l'ocupació i les condicions de feina, els jaciments d'ocupació, la innovació tecnològica i l'impacte de la digitalització. Va

treballar fins al final: acabava de coordinar una monografia (amb Alós) titulada *Sindicalisme a l'era digital*.

El tarannà d'en Faustino era seriós i aparentment distant. Tenia, però, un excel·lent sentit de l'humor i li agradaven les tertúlies i el bon cafè (italià). Durant les reunions de feina, a la direcció de tesi i als tribunals d'avaluació era molt educat, correcte i delicat. No desqualificava ningú, com de vegades passa en aquests paratges universitaris. L'actitud d'en Faustino durant la seva trajectòria en reflecteix la concepció de la universitat com una institució vinculada a la societat i a la qual ha de servir, no pas com una torre d'ivori on refugiar-se de les inclemències. En Faustino ens va donar exemple de feina, dedicació, serietat i compromís. Descansi en pau.

ANTONIO MARTÍN ARTILES, catedràtic emèrit
Universitat Autònoma de Barcelona
CARLOS PRIETO, catedràtic emèrit
Universitat Complutense de Madrid